

Обърнаха се. Милчо, тѣхниятъ беденъ съученикъ, крачеше къмъ тѣхъ прегърбенъ подъ човалчето съ вжглища, което бѣше задѣналъ на гърба си.

Хайде да избързаме, — пошепна Живко на ухото на Нини. Срамота е да се спираме съ този дриплю! Но Милчо бѣше много близо до тѣхъ и нѣмаше какъ да избѣгатъ.

Нини го изгледа отъ главата до петитѣ, устнитѣ му подигравателно се свиха, намуси се и го запита грубо:

— За какво ме викашъ?

Този високомѣренъ погледъ го смути на първо време, но следъ малко се окопити и проговори:

— Нини, знамъ. че ти винаги носишъ въ чантата си книги за прочитъ. И днесъ получи нѣколко нови списания.

Дай ми, моля ти се, поне едно отъ тѣхъ да го прочета у дома. Още утре ще ти го донеса въ училище.

— Да ти даде нѣкоя книга, че да му я върнешъ цѣлата парцалива и вмирисана? — намѣси се Живко. Никога не бихъ си далъ книгитѣ на такива като тебе, които живѣятъ по зимницитѣ! . . .

— Азъ не давамъ книгитѣ си на такива бедняци! . . . Ако искашъ да четешъ—купи си! — недоволенъ го стрелна съ очи Нини и му обърна грѣбъ.

— Моля ти се, Нини!

— Не давамъ!

— Азъ ще пазя книгата като очитѣ си. Ще обвия корицитѣ ѝ съ вестникъ, полека ще прелиствамъ страничитѣ ѝ . . .

— Казахъ ти, купи си!

— О, ако имахъ пари — винаги, винаги щѣхъ да си набавямъ книжки за прочитъ! . . .

Свѣтлитѣ зеници на очитѣ му потъмнѣха отъ скръбъ. Милчо наведе погледъ и загледа предъ себе си. — Нима толкова корави сърдца носѣха богатитѣ дѣца? . . .

